

L'ANTÒNIA DELS ESTANYS

Ja a punta de dia corria la veu que uns homes de Pals, a la fresca dels camps d'arròs, havien lligat amb cordes noves, de gruix, les xemeneies de les cases, com si les volguessin abatre. Quan el veïnat, sorprès, ha cuitat per afrontar-s'hi, els homes de Pals, vigorosos i taciturns, han saltat el rec i, amb soroll confós de còdols i canyes vinclades, han desaparegut darrere un puig pinós, camí de la plana. Jo i els meus, que acostumen de rondar per les cruïlles dels camins, i que enyorem el Sol i la seva divina polseguera, ens hem arribat a la plaça de la vila i, en un dels caps que fa entrada a les arcades, hem cremat els llorers que adornen els picaportes. Els menestrals de tot ofici i els pagesos han buidat on fos les piques beneiteres. És aleshores que ha passat el fet: l'Antònia dels Estanys ha aparegut coronada de pluges, ens ha mirat amb ulls sense riba ni platges, impiadosos, sectaris i experts, s'ha espolsat les artigues del vestit, ha esfullat les margarides dels genolls, i amb gests de braços, indistints, i veu forta, ens ha amenaçat a convertir-nos en arbre. Havia oblidat, pèrfida, que s'havia compromès a ésser, avui i sempre, la nostra missatgera. Sort que els de Pals han tornat aquiescents i baronívols, han desencordat els fumerals i, excitats pel so d'actives i invisibles tenores, se n'han endut l'Antònia pel camí de la vinya vella. No hem pas tardat gens a veure aparèixer pel costat de llevant la flor vital i fulgent dels nostres somnis mentals.

J. V. Foix

Darrer comunicat